

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 09-06-4256 מדינת ישראל נ' בחוס ואח' 29 יולי 2013

בפני הרכב השופטים: א' שיף, ס. נשיא [אב"ד]
ח' הורוביץ
צ' קינן

בעניין: מדינת ישראל

ע"י פרקליטות מחוז חיפה / פלילי
עו"ד אילנה רויטבלט, עו"ד שונית קדם
ועו"ד יולנדה טולדנו

המאשימה

נגד

1. נעמאן בחוס, ת"ז 026167775
ע"י ב"כ עו"ד מאהר תלחמי
2. ארקאן כורבאג', ת"ז 300089430
ע"י ב"כ עו"ד סיגל דבורי
3. מוניר זקוט, ת"ז 026561811
ע"י ב"כ עו"ד רג'א ג'מאל
4. באסל קדרי, ת"ז 032761447
ע"י ב"כ איברהים חורי
5. באסל חטיב, ת"ז 039441969
ע"י ב"כ עו"ד רג'א ג'מאל
6. פאדי נסראללה, ת"ז 033999863
ע"י ב"כ עו"ד עמיקם שוחט
7. ג'מיל ספורי, ת"ז 058912726
ע"י ב"כ עו"ד נאפע דאוד

הנאשמים

עיקרי הכרעת הדין

האירוע נשוא הדיון התרחש ב- 4.8.05. עדן נתן זאדה, לבוש מדי צה"ל, עלה לאוטובוס אגד שנסע מחיפה לשפרעם. בהגיע האוטובוס לשפרעם, פתח זאדה בירי לעבר נהג האוטובוס ונוסעיו. הוא הרג ארבעה אנשים ופצע אחרים, רק משום היותם ערבים, ללא כל התגרות מצידם.

ליבנו עם המשפחות השכולות, שבשל הפעולה המתועבת והרצחנית איבדו את יקיריהם: מיכאל בחוס ז"ל, נאדר חאיכ ז"ל והאחיות הזאר ודינה תורכי ז"ל. אנו כואבים גם את כאבם של הפצועים.

אנו מתקשים להבין, כיצד זה מחליט בן אנוש לקטול חיים ולאמלל משפחות של אנשים חפים מפשע, על לא עוול בכפם. אולם, אין חברה ומדינה מתוקנת רשאיות להשלים עם נקמת דם ועם מעשה לינאי, אף כאשר המעשים מבוצעים כלפי רוצח נפשע.

הנקמה היא לאלוהים והענישה, היא תפקידה של הרשות השופטת.

על כולם להבין, כי:

"נקמה היא סוג של צדק פראי; אשר ככל שטבע האדם דוחפו אליה, כן צריך החוק לעוקרה מן השורש" (מדבריו של הפילוסוף האנגלי, סר פרנסיס בייקון במאמרו "על הנקמה").

לאחר שהאוטובוס נעצר בעקבות רצח נהגו, נכנסו לתוכו אזרחים, תושבי שפרעם שנטרלו את זאדה, הוציאו מידיה את הנשק ומסרו אותו לידי שוטרי תחנת שפרעם, שהגיעו למקום. זאדה נאזק והושם תחת משמורת השוטרים.

המון זועם התקבץ סביב האוטובוס ובו השוטרים וזאדה. זאדה הותקף קשות עד שנגרם מותו.

האירוע התרחש בעיצומה של תקופת ההתנתקות מרצועת עזה, כאשר כוחות משטרה גדולים שהו בדרום הארץ ומשכך, התעורר קושי בהזעקת כוחות משטרה למקום.

השוטרים, שהיו מעטים ביחס להמון, פעלו בתחושה של סכנת חיים, כשהם וזאדה מותקפים מכל עבר באבנים, חפצים, דחיפות, אגרופים בעיטות וכיוצ"ב. חלקם התעלפו, נפצעו והותשו. סכנת החיים שנשקפה לשוטרים התעצמה לאחר שנשפך דלק לתוך האוטובוס והיה חשש שיוצת. בשלב שלאחר שפיכת הדלק לאוטובוס, ניצל ההמון את ה"מומנטום", שנוצר בעקבות ירידת חלק גדול מן השוטרים מהאוטובוס. או אז, הוכה זאדה קשות ונפח את נשמתו.

חרף נחיתותם המספרית, ולמרות הסכנה שנשקפה להם, גזרו השוטרים על עצמם לנהוג בהבלגה רבה. הם נמנעו משימוש בנשק, אף שחלקם נפצעו. אלמלא האיפוק שגילו השוטרים, שפעלו ב"ידיים חשופות" אל מול ההמון, עלול היה להתרחש אסון כבד אף יותר.

נציין בהקשר זה לחיוב, שהיו אזרחים, תושבי שפרעם, שניסו להרגיע את הרוחות וסייעו לשוטרים, חרף הסכנה שנשקפה אף להם.

חקירת המשטרה הייתה סבוכה וממושכת והוצב לה כוח אדם רב. ראש הצח"מ, סני"צ חיים רחמים העיד: **"זה אחד הצח"מים המסובכים והמורכבים ביותר שהיו למשטרת ישראל מבחינת היקף החקירה, חומרי החקירה, עדים, תוצרי עבודת חקירה, זמן משך התנהלות הצח"מ שזה זמן ארוך מאד, שנה...".** הצח"מ פוצל לשניים וחלקו חקר את כל הקשור למעשיו של זאדה.

בפנינו עמדו לדין 7 נאשמים. כתב האישום הוגש ב- 7.6.09 על מעשים שבוצעו כאמור בשנת 2005. המשפט נפתח בהקראת כתב האישום ב- 1.7.09 ומאז נערכו 144 ישיבות. שמיעת המשפט התארכה, בין השאר, עקב קשיים שנוצרו בשל חומר הראיות רב ההיקף, חילופי סגורים, בקשות לגילוי חומר חקירה, מחלות וכיוצ"ב. לבקשת הצדדים, הוגשו סיכומים לעניין הכרעת הדין, בכתב. טיעונים נוספים נשמעו בע"פ וכמו כן הושלמו סיכומים בכתב עד - 10.4.13.

מדובר בתיק סבוך מאד, הן בשל ריבוי הנאשמים, הן בשל הזמן הרב שחלף מאז האירוע ועד שהעדים זומנו להעיד והן בשל מהלך האירועים, שיצר אצל רוב עדי התביעה תחושה של מצוקה קשה או אף סכנת חיים.

כעולה מהראיות שהוצגו בפנינו: הירי התרחש בסביבות השעה 17:28, שאז נעצר האוטובוס.

הדיווח על האירוע נתקבל במשטרה בשעה 17:37. ראשוני השוטרים הגיעו לזירה דקות ספורות מאוחר יותר, בשעה 17:43. זאדה נוטרל מנשקו ונאזק. הנסיונות לפגוע בזאדה והפגיעה בו עד למותו, נמשכו פרק זמן ממושך, של למעלה משעה. אף לאחר מותו המשיכו אנשים לפגוע בגופתו.

במהלך האירוע הגיעו לזירה תגבורות שוטרים, שחלקם נכנסו לאוטובוס וחלקם נעמדו מסביב לאוטובוס, בנסיון למנוע כניסת אנשים. כל אותה עת נזרקו אבנים, כולל אבני מדרכה משתלבות וחפצים לאוטובוס ואנשים הצליחו לחדור לתוכו, גם דרך החלונות המנופצים.

אנשים שחדרו לאוטובוס, היכו את זאדה ואף את השוטרים וחלקם הטיח בזאדה אבנים וחפצים.

בסמוך להגעת מפקד תחנת משטרת שפרעם, סני'צ יורם דניאלי, לזירת האירוע בתחילתו, ניסו שניים או שלושה שוטרים, בפקודו, להוציא את זאדה מהאוטובוס, על מנת לחלצו מידי ההמון. נסיון זה נכשל, שכן זאדה והשוטרים שיצאו מהאוטובוס הותקפו באלימות. או אז, החזירו השוטרים את זאדה לאוטובוס. בשלב זה, היה זאדה פצוע אך הלך בכוחות עצמו.

לאחר התזת הדלק ולאחר שחלק מהשוטרים ירד ממנו, ההמון הסתער לתוך האוטובוס, תקף קשות את זאדה עד שהאחרון מת.

לאחר ששמענו את הראיות, דחינו את טענות ב"כ הנאשמים, כי עלינו לזכות אותם, בשל טענה של הגנה מן הצדק. נטען בפנינו כי במקרים דומים, בהם הרגו יהודים ערבים, שביצעו פיגועי טרור, לא הועמדו הללו לדין. קבענו כי לא הונחה תשתית עובדתית, שיש בה כדי לבסס טענה זו. בהקשר זה, הפנינו להלכות בית המשפט העליון, מהן עולה כי, על הטוען טענה של הגנה מן הצדק להביא ראיות לביסוס טענה זו.

נטען בפנינו כי קימת תשתית ראיתית לביסוס טענה של הגנה מן הצדק, שכן אלו שהיו מעורבים בפרשת "קו 300" והרגו מחבלים, לא הועמדו לדין. קבענו כי יש

לדחות טענה זו, שכן **החנינה** היא שמנעה העמדתם לדין. הצורך בחנינה, הוא שמלמד כי אלמלא החנינה, היו הללו עומדים לדין.

בהתחשב בקשיים הראיתיים, האובייקטיביים הנובעים ממהות האירוע, מהזמן שחלף ומדרך הזיהוי של הנאשמים, התייחסנו לעדויות בזהירות הראויה וחיפשנו תימוכין והצלבות לעדויות עדי התביעה. אף כשעדי התביעה, השוטרים, היו מהימנים בעינינו, יש ומחמת הזהירות, לא אימצנו חלק מעדותם.

קבענו שמותו של זאדה נגרם בשלב שלאחר שפיכת הדלק. קבענו כי חלק מהנאשמים תקף את זאדה בשלב שלפני שפיכת הדלק וחלק עשה זאת לאחריו. כמו כן קבענו, כי בעת שזאדה הותקף, ידעו חלק מהנאשמים שהוא חי וחלק לא ידעו, אם חי הוא או מת; ונאשם 3 חשב כי הוא מת. לקביעות אלו יש השלכות להכרעת הדין.

כמו כן קבענו כי דין חלק מההודעות שמסר נאשם 3 למשטרה, להיפסל, שכן הן ניתנו בעקבות דיבוב של מדובב שפעל שלא כדין. המדובב השמיץ את סנגורו דאז של הנאשם, ייעץ לנאשם לפטר את סנגורו, לא לקבל את עצותיו ולנהוג בהתאם לעצות שנתן לו המדובב.

עוד קבענו, כי במהלך תקיפות זאדה והשוטרים, פעלו הנאשמים בצוותא חדא עם אחרים וכתוצאה מכך, ובהתאם לדין, יש לייחס להם **משפטית**, לא רק את מעשיהם שלהם, אלא גם את מעשי שותפיהם הספונטאנים.

כמו כן החלטנו שמן הראוי, לסטות מהלכת בית המשפט העליון, שנקבעה לפני תיקון 39 לחוק העונשין ולפני חוק יסוד כבוד האדם וחירותו. עפ"י הלכה זו, על מנת להרשיע בעבירה של נסיון לרצח, התביעה פטורה מלהוכיח "כוונה תחילה" ובכללה, היעדר קנטור.

אנו קבענו כי במצב המשפטי דהיום, מוטלת על התביעה החובה להוכיח את אותו מצב נפשי הנדרש להרשעה בעבירה המוגמרת, קרי עבירת רצח.

עוד קבענו כי באירוע הנדון, קדם למעשי הנאשמים, קנטור רבתי, דהיינו, מעשיו הנפשעים של זאדה, עוררו רגשות סוערים אצל ההמון והנאשמים, סמוך למעשיהם. הקנטור התקיים הן מבחינה אובייקטיבית והן מבחינה סובייקטיבית. במצב זה, גם

אם מוכחת "כוונת קטילה", משקיים קנטור, לא ניתן להרשיע בעבירת רצח או בנסיון לרצח.

לפיכך זיכינו את כל הנאשמים מעבירת הנסיון לרצח, שיוחסה להם. חלף זאת הרשענו אותם, למעט את נאשם 3, בעבירות אחרות שנפרט בהמשך. זיכוי של נאשם 3, מעבירה אחרת הקשורה בנסיון הקטילה של זאדה, נבע בין השאר, מפסילת חלק מהודעותיו במשטרה ומקביעתנו כי לא נסתרה טענתו, עוד במשטרה, כי בעת שתקף את זאדה סבר שהוא מת.

לגבי כל אחד מהנאשמים קבענו כדלקמן:

לגבי נאשמים 1, 4 ו-7

נאשמים 1, 4 ו-7 תקפו את זאדה בשלב שלאחר שפיכת הדלק. התקיפות שבוצעו ע"י נאשמים אלה בו זמנית, עם אחרים, היו משמעותיות. נאשמים 1 ו-7 זרקו אבנים לעבר זאדה מטווח קצר. נאשם 1 בעט בו ודרך עליו, לרבות על צווארו. חלק מהבעיטות בוצעו כאשר הנאשם "נוחת" על זאדה מספר פעמים. נאשם 4 בעט בזאדה מספר בעיטות. נאשמים 4 ו-7 היו דומיננטיים בנוכחותם בעת האירוע. נאשם 4 צעק בין השאר, שאין לתת לחייל לצאת חי וכי מי שיגן עליו יהיה אחריו בתור. נאשם 7 צעק: "מוות ליהודים" ואף הוא צעק שצריך להרוג את זאדה.

שלושת הנאשמים היוו חלק ממעגל פנימי של תוקפים רבים אחרים, שכילו את זעמם בזאדה בבעיטות, באגרופים וכן ביידוי אבני מדרכה משתלבות ובהטחתן בזאדה. שלושת הנאשמים, יחד עם אחרים, היו אקטיביים וחדורי מוטיבציה במעשיהם האלימים. נראה אפוא כי במבחן המשפטי המשולב של "מקבילית הכוחות", גם היסוד הנפשי וגם היסוד העובדתי במעשי הנאשמים, היו ברמה גבוהה. היחלצותם של הנאשמים לתקיפה, עם אחרים, הייתה משותפת ותוקפנית. התקיפה המסיבית, בשלב שלאחר שפיכת הדלק, נמשכה זמן קצר. הייתה זו אפוא **שותפות ספונטאנית** כשכל אחד מהנאשמים הנ"ל מודע, מן הסתם, למעשי המתפרעים, הזועמים האחרים שבאוטובוס ומחוצה לו, שהמכנה המשותף שלהם הוא, הבאה לידי ביטוי של יצר הנקמה בגין מעשיו האיומים של זאדה.

אין ספק, שכל אחד מהתוקפים, אותה עת, היה מודע הן למצבו הקשה של זאדה והן לתקיפות החמורות של שותפיו הספונטאניים לתקיפה. במצב שכזה, אין חשיבות לשאלה מי הנחית את המכה או המכות הקטלניות וברור לפי אופי המכות, מיקומן ומצבו של זאדה, וכן מתוצאות הדו"ח הפתולוגי, על החבלות שנגרמו לו, כי באותו שלב התכוונו המשתתפים להמית את זאדה וניסו לעשות זאת. לכל הפחות התקיימה, במצב זה, החזקה העובדתית (חזקת הכוונה), שלא נסתרה, כי נאשמים 1, 4 ו-7 התכוונו לתוצאות הטבעיות של מעשיהם המשותפים. יושם אל לב, כי הנאשמים ואחרים, עלו לאוטובוס בחמת זעם, תוך מאבק עיקש בשוטרים והפעלת אלימות כלפיהם. התנהגותם, בשלב שקדם לחדירה לאוטובוס, מלמדת על המוטיבציה הגבוהה שהייתה להם להשיג את מטרותם.

משהוכחו מעשי התקיפה החמורים והמשותפים, לנאשמים ולאחרים, המעידים כשלעצמם בנסיבות שתוארו, על כוונת קטילה, ברור כי הנאשמים 1, 4 ו-7 ניסו להרוג את זאדה. חזקה עובדתית זו, לא נסתרה. נאשם 4 אף צעק שיש להרוג את זאדה ונאשם 7 צעק, בעלותו לאוטובוס: "מוות ליהודים". הדבר מחזק את מסקנתנו בדבר כוונתם.

לא ברור האם בשלב הספציפי שבו התכוונו הנאשמים להרוג את זאדה ותקפו אותו, היה זאדה חי או מת ולפיכך לא היה ניתן להאשימם או להרשיעם בעבירה מוגמרת. בצדק ייחסה להם התביעה "רק" עבירה של נסיון לקטול את חייו של זאדה.

יושם אל לב, כי בהתאם לסעיף 26 לחוק העונשין: "לעניין ניסיון אין נפקא מינה אם עשיית העבירה לא הייתה אפשרית מחמת מצב דברים שהמנסה לא היה מודע לו או טעה לגביו".

תקיפת זאדה, ע"י נאשמים 1 ו-4, בשלב שלאחר שפיכת הדלק, אירעה, כפי שקבענו, בעת שהם לא ידעו אם זאדה חי או מת. מן הסתם קינן בליבם החשד שהוא חי, שכן לא ידעו האם הוא מת או חי. מדובר אפוא בחשד ממשי, שדי בו כדי לבסס קביעה כי נאשמים 1 ו-4 עצמו עיניהם מפני האפשרות שזאדה חי.

עצימת העיניים של נאשמים 1 ו-4, כשהם נמנעים מלברר לאשורו את מצבו של זאדה, אינה מתיישבת עם אפשרות של טעות כנה (כי זאדה מת) ולפיכך, אינה מאפשרת קביעה כי, במקרה זה הייתה להם טעות במצב דברים. מי שטועה, טעות כנה, אינו נוטל במודע סיכון, שזאדה חי.

לא עומדת אפוא לנאשמים 1 ו-4 טענת הגנה של טעות במצב דברים.

נאשם 7 כפר בכל המיוחס לו וטען טענת אליבי (הייתי במקום אחר), שנדחתה על ידינו. הוא לא טען טענה של טעות במצב דברים, לגבי מצבו של זאדה, בעת שלפי קביעתנו, תקף אותו. לפיכך ברור שלא עומדת לו טענת "טעות במצב דברים".

לפיכך, אנו מזכים את נאשמים 1, 4 ו-7 מעבירת נסיון לרצח ומרשיעים אותם בעבירה של נסיון להריגה לפי סעיף 298 + 25 + 29 לחוק העונשין.

לגבי נאשמים 2 ו-6

נאשמים 2 ו-6 תקפו את זאדה בשלב שלפני שפיכת הדלק. הנחנו שנאשם 2 לא ידע באותו שלב, האם זאדה חי או מת. כפי שקבענו לגבי נאשם 1, אין באי הידיעה, על אודות מצבו של זאדה, כדי לבסס טענת הגנה של "טעות במצב דברים", שכן מדובר בעצימת עיניים. נאשם 6 ידע כי זאדה בחיים בעת שתקף אותו.

בתקיפתו של זאדה ע"י נאשמים 2 ו-6, בשלב שלפני שפיכת הדלק אין כדי לבסס הרשעה בנסיון להרוג את זאדה. המדובר באירוע "מתגלגל", שבו הותקפו זאדה והשוטרים בעוצמה שהלכה וגברה. בזמן ממושך זה, היו גלים של תקיפות, שהחלו מן הסתם בתקיפות קלות יחסית, שהתגברו והתעצמו. ככל שנמשכו גלי התקיפה והתעצמו הפגיעות, הלך מצבו של זאדה והחמיר, עד שזמן קצר לפני שפיכת הדלק, היה מצבו בכי רע.

ברור כי פגיעה בזאדה, בשלב הסמוך לשפיכת הדלק, סיכנה את חייו יותר, בשל התגברות גלי התקיפה ומצבו שהלך והחמיר. לא הוכח בפנינו, האם תקיפתו של זאדה ע"י נאשמים 2 ו-6, אירעה בתחילת גלי התקיפה, או בהמשכם. לכן הנחנו לטובתם, כי היה זה בשלב ההתחלתי. לא זאת אף זאת, מאופי התקיפה של זאדה על-ידי נאשמים 2 ו-6 כשלעצמה, אין ניתן להסיק "כוונת קטילה" המסקנה המתבקשת אפוא היא, שלא הוכח שנאשמים 2 ו-6 התכוונו להרוג את זאדה.

קבענו שהנאשמים ידעו, כי בעת שתקפו את זאדה, עשו זאת גם אחרים, שהתפרצו לאוטובוס ביחד עם. נאשמים 2 ו-6 היו במעגל פנימי של תוקפים אחרים, שפעלו באלימות נגד זאדה. מעשי הנאשמים נעשו בשותפות ספונטאנית, כשאחרים גם הם מכים, וזורקים אבנים. לפיכך ייחסנו לנאשמים 2 ו-6 גם את מעשי השותפים, כולל יידוי האבנים. במעשיהם גם הפריעו שני הנאשמים לשוטרים להגן על זאדה.

הנאשמים עשו שימוש "בנשק פוגעני", כמשמעותו בסעיף 329(א)(2). השימוש באבנים נעשה כדי לפגוע בזאדה ובאבנים קיים פוטנציאל לגרימת חבלה חמורה. בכך מתקיים המבחן הכפול להגדרתו של "חפץ תמים" כ"נשק פוגעני". ברור בנסיבות המקרה, כי בתקיפה הנדונה, אף שהתרחשה, לפי קביעתנו, מחמת הספק, בשלב הראשון שלפני שפיכת הדלק, התכוונו המתפרעים ובכללם הנאשמים, לגרום לזאדה חבלה חמורה. כוונה זו ניתן להסיק על סמך חזקת הכוונה, לפיה אדם מתכוון לתוצאות הטבעיות של מעשיו.

כיוון שקבענו, כי התקיפה נעשתה באמצעות "נשק פוגעני", הרי שיש להחיל במקרה זה את סעיף 329(א)(2), שעל פיו, גם המנסה לפגוע שלא כדין במאן שהוא ולגרום לו חבלה חמורה, באמצעות "נשק פוגעני", דינו הרשעה בעבירה המוגמרת של חבלה בכוונה מחמירה.

בשל האמור לעיל אנו מזכים את נאשמים 2 ו-6 מעבירת נסיון לרצח, שיוחסה להם וחלף זאת אנו מרשיעים אותם בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיפים 329(א)(2) + 29 לחוק העונשין.

לגבי נאשם 3

עפ"י הראיות שהוצגו בפנינו, הפגיעות האלימות בזאדה המשיכו גם לאחר שהיה ברור שהוא מת. אנשים חפצו לפגוע בגוויתו. אין לשלול את האפשרות שנאשם 3 סבר בכנות, בעת שתקף את זאדה, שהלה מת. משכך, מתקיים במקרה זה הסייג לאחריות פלילית בגין "טעות במצב דברים". כאמור בסעיף 34**כב**.(ב) לחוק העונשין, די לו לנאשם כי התעורר ספק סביר בדבר קיומו של סייג לאחריות פלילית, והספק לא הוסר, כדי שיחול הסייג.

לפיכך אנו מזכים את הנאשם מעבירה של נסיון לרצח שיוחסה לו בכתב האישום.

יצוין שהתביעה הצהירה כי אם ייקבע, לגבי מי מהנאשמים כי מתקיים לגביו הסייג של "טעות במצב דברים", לא תבקש להרשיעו בעבירה אחרת.

לגבי נאשם 5

חרף מסקנותינו, מחמת הספק הסביר, כי אין ניתן לייחס "כוונת קטילה" לאלו שתקפו את זאדה, בשלב שלפני שפיכת הדלק. שונה עניינו של נאשם זה. שכן, כוונתו להרוג את זאדה, הוכחה.

מסקנתנו דלעיל, מתבססת על הנימוקים הבאים :

- (1) הנאשם שהה באוטובוס, בעת שפיכת הדלק ולפיכך ברור כי פעולותיו האלימות בוצעו במצב שלאחר שזאדה כבר הותקף קשות, ע"י גלים של תוקפים, שפגעו בזאדה והותירוהו פצוע משמעותית. הנאשם עצמו הגדיר את מצבו של זאדה, כ"גוסס", עוד לפני שפיכת הדלק.
- (2) הנאשם תקף את זאדה ביחד עם אחרים. מדבריו עולה כי תקיפתו את זאדה הייתה 5 עד 10 דקות לפני שפיכת הדלק.
- (3) הדברים שפירטנו לעיל, בדבר שותפות ספונטאנית, של נאשמים 1, 4 ו-7, בצוותא חדא עם אחרים, יפים אפוא גם לעניינו של נאשם 5.
- (4) הנאשם פעל בצוותא חדא עם אחרים. הוכח שבשלב זה, היה זאדה פצוע משמעותית, כתוצאה מגלים של תקיפות קשות, שהנאשם היה שותף להן ספונטאנית.
- (5) במצב שכזה, זריקת אבנים על ידי הנאשם, ששתיים מהן אף פגעו בזאדה ובעיטות ברגלו ובגבו, יש בהן כדי ללמד על כוונתו של הנאשם להרוג את זאדה. אותה עת היה זאדה פצוע משמעותית "גוסס", ותוקפים אחרים המשיכו להכותו באגרסיביות רבה. בשל הפעילות הספונטאנית המשותפת, ייחסנו לנאשם 5 גם את פעולותיהם האלימות של האחרים. אלימות קשה זו, במצבו הקשה של זאדה, יוצרת חזקה של כוונת קטילה.
- (6) אם לא די באמור לעיל, אזי על כוונת הקטילה של זאדה, ניתן ללמוד גם מהודאתו של הנאשם במשטרה. הנאשם הודה שצעק שיש להרוג את זאדה, וכן הודה שהשוטרים מנעו ממנו להרוג את זאדה. הוא אף הודה, "שהסתפק" בבעיטות ברגלו ובגבו של זאדה, שכן רק לשם הצליח להגיע. המדובר אפוא בחפיפה בין הודית הנאשם במשטרה, לגבי כוונתו, לבין המסקנה הנובעת מהתוצאות הטבעיות של מעשיו.

לפיכך, אנו מזכים את נאשם 5 מעבירת נסיון לרצח ומרשיעים אותו בעבירה של נסיון להריגה לפי סעיף 298 + 25 + 29 לחוק העונשין.

מסקנות באישומים: תקיפת שוטרים, הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו והתפרעות שסופה נזק

נאשם 1

- (1) תקף את רס"מ בן שמעון בבעיטה בחזהו ובאגרופים. כמו כן תקף את רפ"ק פוקס באגרוף בפניו. עוד תקף את רס"ר ברומי בכך שהכה, במסגרת חלון, בידו ובמותנו.
- (2) כמו כן יידה הנאשם אבנים לעבר שוטרים. אבנים שנזרקו פגעו בשוטרים.

נאשם 2

- (1) יידה אבנים וברזלים לעבר זאדה ולעבר שוטרים שהיו באוטובוס, אם כי לא הוכח שאבן שיידה, פגעה בברומי או בזאדה. עם זאת ברור כי האבנים שהושלכו לעבר האוטובוס גרמו לו נזק.
- (2) תקף את השוטרים שהיו מחוץ לאוטובוס, קרי סטר לרפ"ק מנחם ויידה לעברם אבנים.

נאשם 3

בנסותו להיכנס לאוטובוס כדי לפגוע בזאדה, תקף שוטרים שעמדו בדרכו, בכך שירק עליהם ודחף אותם. כן תקף את רפ"ק קרון, שלא לבש מדים ולא הזדהה כשוטר, בכך שדחף אותו וכן איים לפגוע בו באבן.

נאשם 4

- (1) תקף את פקד לינקסמן באגרוף בפניו וגרם לו חבלה; תקף את פקד ענבר באגרופים בפניו; נגח בפניו של רפ"ק פיל וגרם לו חבלה וכן תקף גם את שופניה, אזרח שסייע לשוטרים, בכך שנתן לו אגרוף בפנים. זרק אבנים לעבר השוטרים.
- (2) יידה אבנים לעבר האוטובוס וברור כי כתוצאה מכך נגרם נזק לאוטובוס.

נאשם 5

- (1) יידה אבנים לעבר השוטרים והאוטובוס, בעומדו מחוץ לאוטובוס ואף פגע בשוטרים.
- (2) יידה אבנים בתוך האוטובוס, פגע בשוטרים ובזאדה, בעודו בחיים, ברגלו ובגבו.

נאשם 6

- (1) תקף שוטרים, ובהם רפ"ק פוקס ורס"מ בן שמעון, בבעיטות ובאגרופים.
- (2) יידה, בהיותו מחוץ לאוטובוס, אבנים לעבר האוטובוס, השוטרים וזאדה שהיו בתוכו.
- (3) אבנים שנזרקו לעבר העומדים בתוך האוטובוס, אין ספק שפגעו גם באוטובוס וגרמו נזק לאוטובוס.

נאשם 7

- (1) תקף שוטרים - בעט בחזה של רס"מ בן שמעון; תקף את רפ"ק פוקס, בעט בו, נתן לו אגרוף בפנים וירק עליו. עוד תקף את רפ"ק מנחם, בכך שקפץ עליו, נתן לו אגרופים וסטירות לפנים וניסה לנשוך אותו ביד. כמו כן יידה הנאשם אבנים לעבר שוטרים.
- (2) הנאשם יידה אבנים לעבר האוטובוס וברור כי כתוצאה מכך נגרם נזק לאוטובוס.

תקיפתם של הנאשמים את השוטרים נעשתה בד בבד עם תקיפות נוספות כלפי השוטרים שנעשו על ידי אחרים, הכל כמפורט לעיל. גם זריקת האבנים נעשתה בד בבד עם אחרים שיידו אבנים לעבר האוטובוס והשוטרים. מספר שוטרים נפצעו ולאוטובוס נגרם נזק. האמור בחו"ד שמאי אגד לא נסתר.

הכרעה לגבי העבירות של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות והפרעה לשוטר בשעת

מילוי תפקידו

כל הנאשמים תקפו שוטרים בשעה שמילאו את תפקידם. התקיפה נעשתה בצוותא חדא, על ידי מספר אנשים. בכך מולאו כל יסודות העבירות דלעיל.

אנו מרשיעים את כל הנאשמים בעבירות של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות והפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, לפי סעיפים 29+274 לחוק העונשין ולפי סעיף 29+275 לחוק העונשין.

הכרעה לגבי העבירה של התפרעות שסופה נזק

נאשמים 1, 2, 4, 5, 6 ו-7 יידו אבנים לעבר האוטובוס. הייתה זו שותפות ספונטאנית של הנאשמים עם אחרים ביידוי האבנים. לאוטובוס נגרם נזק כתוצאה מיידוי האבנים המאסיבי של כל השותפים הספונטאניים.

אנו מרשיעים את נאשמים 1, 2, 4, 5, 6 ו-7 בביצוע עבירה של התפרעות שסופה נזק, לפי סעיף 157 רישא + 29 לחוק העונשין.

לסיכום –

כל הנאשמים מזוכים מהעבירה של נסיון לרצח.

נאשם 3 מזוכה מעבירה של התפרעות הגורמת נזק (לא הוכח כי יידה אבנים).

נאשם 1

מורשע בעבירות הבאות:

נסיון להריגה (סעיפים 298 + 25 + 29 לחוק העונשין).

תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות והפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו (סעיפים

274+29 לחוק העונשין ולפי סעיפים 29+275 לחוק העונשין).

התפרעות שסופה נזק (לפי סעיפים 157 רישא + 29 לחוק העונשין).

נאשם 2

מורשע בעבירות הבאות:

עבירה של חבלה בכוונה מחמירה (סעיפים 329(א)(2) + 29 לחוק העונשין).

עבירות של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות והפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו

(סעיפים 274+29 לחוק העונשין ולפי סעיפים 29+275 לחוק העונשין).

התפרעות שסופה נזק (לפי סעיפים 157 רישא + 29 לחוק העונשין).

נאשם 3

מורשע בעבירות הבאות:

עבירות של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות והפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו

(סעיפים 274+29 לחוק העונשין ולפי סעיפים 29+275 לחוק העונשין).

נאשם 4

מורשע בעבירות הבאות:

עבירה של נסיון להריגה (סעיפים 298 + 25 + 29 לחוק העונשין).

עבירות של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות והפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו

(סעיפים 274+29 לחוק העונשין ולפי סעיפים 29+275 לחוק העונשין).

התפרעות שסופה נזק (לפי סעיפים 157 רישא + 29 לחוק העונשין).

נאשם 5

מורשע בעבירות הבאות:

עבירה של נסיון להריגה (סעיפים 298 + 25 + 29 לחוק העונשין).
עבירות של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות והפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו (סעיפים 29+274 לחוק העונשין ולפי סעיפים 29+275 לחוק העונשין).
התפרעות שסופה נזק (לפי סעיפים 157 רישא + 29 לחוק העונשין).

נאשם 6

מורשע בעבירות הבאות:

עבירה של חבלה בכוונה מחמירה (סעיפים 329(א) + 29 לחוק העונשין).
עבירות של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות והפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו (סעיפים 29+274 לחוק העונשין ולפי סעיפים 29+275 לחוק העונשין).
התפרעות שסופה נזק (לפי סעיפים 157 רישא + 29 לחוק העונשין).

נאשם 7

מורשע בעבירות הבאות:

עבירה של נסיון להריגה (סעיפים 298 + 25 + 29 לחוק העונשין).
עבירות של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות והפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו (סעיפים 29+274 לחוק העונשין ולפי סעיפים 29+275 לחוק העונשין).
התפרעות שסופה נזק (לפי סעיפים 157 רישא + 29 לחוק העונשין).

לא נוכל לסיים את הכרעת-הדין, מבלי להודות לב"כ הצדדים, שעשו ככל יכולתם לייצג את מרשיהם בנאמנות. בה בעת תרמו להתנהלות הדיון באופן ענייני ומכובד, חרף הנסיבות המיוחדות והטעונות של תיק זה.